

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-111-13

Druk nr 2016
Warszawa, 17 grudnia 2013 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz
niektórych innych ustaw z projektami
aktów wykonawczych.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 41 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Sąd może orzec zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, na zawsze w razie skazania na karę pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego.”;

2) w art. 41a § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, zakaz zbliżania się do określonych osób, zakaz opuszczania określonego

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje częściowego wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2011, str. 1 oraz L 18 z 21.01.2012, str. 7).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary i ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611 oraz z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247.

miejsca pobytu bez zgody sądu lub nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym przemocy przeciwko osobie najbliższej; obowiązek lub zakaz może być połączony z obowiązkiem zgłaszania się do Policji lub innego wyznaczonego organu w określonych odstępach czasu.

§ 2. Sąd orzeka obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, zakaz zbliżania się do określonych osób, zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu lub nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego; obowiązek lub zakaz może być połączony z obowiązkiem zgłaszania się do Policji lub innego wyznaczonego organu w określonych odstępach czasu.”;

3) w art. 84a § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami lub zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, orzeczone na zawsze, można uznać za wykonane, jeżeli zachowanie skazanego po popełnieniu przestępstwa i w czasie wykonania kary uzasadniają przekonanie, iż po uchyleniu obowiązku lub zakazu nie popełni on ponownie przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego, a obowiązek lub zakaz był wykonywany co najmniej 10 lat.”;

4) w art. 95a § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Skazując sprawcę na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo skierowane przeciwko wolności seksualnej lub rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich, popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych, sąd może orzec umieszczenie sprawcy, po odbyciu tej kary, w zakładzie zamkniętym albo skierowanie go na leczenie ambulatoryjne, w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej lub psychoterapii, zmierzających do zapobieżenia ponownemu popełnieniu takiego przestępstwa, w tym w szczególności

poprzez obniżenie zaburzonego popędu seksualnego sprawcy. Terapii farmakologicznej nie stosuje się, jeżeli jej przeprowadzenie spowodowałoby niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia skazanego.”;

5) w art. 101 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W przypadku gdy pokrzywdzonym jest małoletni albo gdy treści pornograficzne, o których mowa w art. 202, obejmują udział małoletniego, przedawnienie karalności przestępstwa określonego w rozdziale XXV nie może nastąpić przed upływem 10 lat od ukończenia przez tego małoletniego 18 lat.”;

6) art. 106a otrzymuje brzmienie:

„Art. 106a. Nie podlega zatarciu skazanie na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności, jeżeli pokrzywdzony był małoletnim poniżej lat 15.”;

7) tytuł rozdziału XXV otrzymuje brzmienie:

„Przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu
małoletnich oraz obyczajności”;

8) w art. 199 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Kto obcuje płciowo z małoletnim lub dopuszcza się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej albo doprowadza ją do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania, nadużywając zaufania lub udzielając w zamian korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;

9) w art. 200:

a) uchyla się § 2,

b) dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:

„§ 3. Kto małoletniemu poniżej lat 15 prezentuje treści pornograficzne lub udostępnia mu przedmioty mające taki charakter albo rozpowszechnia treści pornograficzne w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 4. Karze określonej w § 3 podlega, kto w celu swojego zaspokojenia seksualnego lub zaspokojenia seksualnego innej osoby prezentuje małoletniemu poniżej lat 15 wykonanie czynności seksualnej.”;

10) w art. 202:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto publicznie prezentuje treści pornograficzne w taki sposób, że może to narzucić ich odbiór osobie, która tego sobie nie życzy, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”,

b) uchyla się § 2,

c) § 3–4a otrzymują brzmienie:

„§ 3. Kto w celu rozpowszechniania produkuje, utwala lub sprowadza, przechowuje lub posiada albo rozpowszechnia lub publicznie prezentuje treści pornograficzne z udziałem małoletniego albo treści pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy lub posługiwaniem się zwierzęciem, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

§ 4. Kto utwala treści pornograficzne z udziałem małoletniego, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 4a. Kto uzyskuje, przechowuje lub posiada treści pornograficzne z udziałem małoletniego, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”,

d) po § 4b dodaje się § 4c w brzmieniu:

„§ 4c. Tej samej karze podlega, kto w celu zaspokojenia seksualnego bezpośrednio uczestniczy w prezentacji treści pornograficznych z udziałem małoletniego”;

11) w art. 204 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłania inną osobę do uprawiania prostytucji lub jej to ułatwia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2012 r. poz. 788, z późn. zm.⁴⁾) w art. 148 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Opiekunem małoletniego nie może być ustanowiona także osoba, która została pozbawiona władzy rodzicielskiej albo skazana za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności albo za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy wobec osoby lub przestępstwo popełnione na szkodę małoletniego lub we współdziałaniu z nim, albo osoba, wobec

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1529.

której orzeczono zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowywaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi, lub obowiązek powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami lub zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, z późn. zm.⁵⁾) w art. 19 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) określonych w art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1, art. 156 § 1 i 3, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 189a, art. 211a, art. 223, art. 228 § 1 i 3–5, art. 229 § 1 i 3–5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 2, art. 232, art. 245, art. 246, art. 252 § 1–3, art. 258, art. 269, art. 280–282, art. 285 § 1, art. 286 § 1, art. 296 § 1–3, art. 296a § 1, 2 i 4, art. 299 § 1–6 oraz art. 310 § 1, 2 i 4 Kodeksu karnego,”;
- 2) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
 - „3a) przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności, gdy pokrzywdzonym jest małoletni albo gdy treści pornograficzne, o których mowa w art. 202 Kodeksu karnego, obejmują udział małoletniego,”.

Art. 4. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.⁶⁾) w art. 92a po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W czasie wypoczynku dzieci i młodzieży zorganizowanego w formach, o których mowa w ust. 1, wychowawcą lub kierownikiem tej formy wypoczynku nie może być osoba karana za umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu na szkodę małoletniego, przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności na szkodę małoletnich, przestępstwo

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 217, poz. 1280 i Nr 230, poz. 1371, z 2012 r. poz. 627, 664, 908, 951 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 628, 675 i 1351.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705, z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 991, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 139, poz. 814, Nr 149, poz. 887 i Nr 205, poz. 1206, z 2012 r. poz. 941 i 979 oraz z 2013 r. poz. 87, 827, 1191, 1265 i 1317.

przeciwko rodzinie i opiece, z wyjątkiem przestępstwa określonego w art. 209 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁷⁾), przestępstwo określone w rozdziale 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124) albo osoba, wobec której orzeczono zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowywaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi, lub obowiązek powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami lub zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu.

1b. W celu potwierdzenia warunku, o którym mowa w ust. 1a, kandydat na wychowawcę lub kierownika formy wypoczynku dzieci i młodzieży jest obowiązany przedstawić organizatorowi wypoczynku dzieci i młodzieży informację z Krajowego Rejestru Karnego. Kandydat na wychowawcę lub kierownika formy wypoczynku, który jednocześnie jest zatrudniony na podstawie przepisów, które zawierają warunek niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie, składa w formie pisemnej oświadczenie o niekaralności za przestępstwa, o których mowa w ust. 1a.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 607w pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego,”;
- 2) w art. 607zm § 5 otrzymuje brzmienie:

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały podane w odnośniku 3.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262 i 1282.

„§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 2, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wydania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁹⁾) w art. 201 § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej lub rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich, a także ich pojemność i sposób zabezpieczenia oraz tryb i przypadki wystąpienia do sądu o zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 95a Kodeksu karnego, mając na uwadze w szczególności poddanie sprawcy umieszczonego w zamkniętym zakładzie właściwemu leczeniu lub terapii, przeciwdziałanie zachowaniom sprawcy zagrażającym życiu i zdrowiu innych osób lub powodującym niszczenie przedmiotów znacznej wartości oraz zapobieżenie samowolnemu oddaleniu się sprawcy stwarzającego zagrożenie poza zakładem.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 654, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 w ust. 1 pkt 5a otrzymuje brzmienie:

„5a) informację, że pokrzywdzonym był małoletni poniżej 15 lat – w przypadku skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;”;

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1247.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1514.

2) w art. 14a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie dotyczy danych o skazaniach za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności, jeżeli pokrzywdzonym był małoletni.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 6 w ust. 1 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) nie byli skazani za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich oraz obyczajności, a ponadto nie wydano im prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania zawodu kierowcy,”.

Art. 9. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2012 r. poz. 768, z późn. zm.¹²⁾) w art. 16 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich oraz obyczajności, określone w art. 199, art. 200–200b i art. 202–204 Kodeksu karnego;”.

Art. 10. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. Nr 30, poz. 151, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33 w ust. 1 w pkt 8 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności;”;

2) w art. 58 w ust. 1 w pkt 9 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności;”;

3) w art. 117 w ust. 2 w pkt 5 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności;”.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 21, 567, 628, 829 i 914.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 769 i 1193 oraz z 2013 r. poz. 1245 i 1247.

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 92, poz. 530, Nr 106, poz. 622, Nr 205, poz. 1210, Nr 227, poz. 1367 i Nr 244, poz. 1454, z 2012 r. poz. 113 oraz z 2013 r. poz. 82, 657, 700 i 829.

Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 607zm § 5 ustawy zmienianej w art. 5 oraz art. 201 § 6 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 607zm § 5 ustawy zmienianej w art. 5 oraz art. 201 § 6 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cele projektu

Projektowana ustawa ma na celu:

- 1) implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW,
- 2) doprowadzenie do zgodności polskich regulacji karno-prawnych z postanowieniami Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych oraz, w zakresie dotyczącym zwalczania przestępstw związanych z pornografią dziecięcą, Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości,
- 3) uporządkowanie uregulowań rozdziału XXV k.k. przez zmianę systematyki jego przepisów oraz trafniejszy, mniej kazuistyczny opis znamion niektórych przestępstw.

Zmiany w części ogólnej k.k., k.p.k. oraz ustawach szczególnych mają charakter wynikowy i są związane wyłącznie z dostosowaniem odnośnych przepisów do nowego brzmienia tytułu rozdziału XXV k.k.

II. Zmiany w Kodeksie karnym mające na celu implementację ww. dyrektywy (art. 1 pkt 7, 8, pkt 9 lit. b i pkt 10 lit. d i e)

Seksualne wykorzystywanie małoletnich, zwłaszcza pornografia i prostytucja dziecięca, nabiera cech przestępczości globalnej i zorganizowanej. Przestępczość ta wpływa w sposób głęboko destrukcyjny na zdrowie dziecka i jego rozwój psychofizyczny oraz społeczny. Zapobieganie temu zjawisku wymaga prowadzenia efektywnej polityki kryminalnej oraz uzgodnienia wspólnych standardów międzynarodowych.

Projektowane zmiany w rozdziale XXV Kodeksu karnego mają na celu dostosowanie polskich przepisów do regulacji zawartych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2011, str. 1 oraz L 18 z 21.01.2012, str. 7, dalej: Dyrektywa) oraz podpisanej przez Polskę dnia

25 października 2007 r. Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (dalej: Konwencja z Lanzarote), jak również, w zakresie dotyczącym zwalczania przestępstw związanych z pornografią dziecięcą, podpisanej przez Polskę dnia 23 listopada 2001 r. Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości.

Zawarte w projekcie propozycje stanowią kontynuację działań służących pełnej implementacji Dyrektywy do polskiego porządku prawnego. Proponowane rozwiązania uzupełniają między innymi regulacje zawarte w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 849), dotyczące pozycji procesowej małoletnich pokrzywdzonych przestępstwami o charakterze seksualnym.

Termin wdrożenia Dyrektywy do prawa krajowego upływa dnia 18 grudnia 2013 r.

1. Obecny stan prawny

Przepisy zawarte w rozdziale XXV Kodeksu karnego stanowią podstawę penalizacji większości czynów skierowanych przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi małoletnich i obyczajności objętych postanowieniami prawa UE i instrumentów międzynarodowych. Wynika to z faktu dostosowania ustawodawstwa polskiego do decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej (Dz. Urz. UE L 013 z 20.01.2004, str. 44).

W aktualnym stanie prawnym ogólną ochronę przed naruszeniami sfery wolności seksualnej zapewniają art. 197, art. 198, art. 199 § 1 i 2, art. 200 i art. 203 k.k. W odniesieniu do wskazanych powyżej przestępstw wiek ofiary może mieć wpływ na zaistnienie kwalifikowanej postaci przestępstwa lub na wysokość wymierzonej sprawcy kary. Z kolei ochrona obyczajności seksualnej i rozwoju psychoseksualnego małoletnich zapewniana jest przez art. 199 § 3, art. 200a–202 i art. 204. Również w odniesieniu do tej grupy przestępstw wiek ofiary, a w odniesieniu do czynów z zakresu pornografii – wiek uczestniczącego małoletniego, ma wpływ na karno-prawną ocenę czynu.

Jednak niektóre spośród negatywnych zachowań, w szczególności z zakresu pornografii i prostytucji dziecięcej, znajdują się poza regulacją kodeksową. Podstawową kwestią, w której polskie prawo karne odbiega od regulacji zawartych w Dyrektywie i wskazanych konwencjach, jest wiek osoby małoletniej, o której mowa w art. 202 § 4 i 4a k.k.

Należy zauważyć, iż w obydwu wskazanych powyżej grupach przestępstw granica wieku nie została wyznaczona w sposób jednolity. Przyjęte rozwiązania statuują odmienne gwarancje w odniesieniu do małoletnich, a odmienne, dalej idące w odniesieniu do małoletnich poniżej 15 lat. Rozwiązanie takie należy uznać, co do zasady, za celowe, jednakże w odniesieniu do niektórych przestępstw poziom ochrony małoletnich wynikający z rozwiązań krajowych nie odpowiada wymogom stawianym przez Dyrektywę. Dotyczy to postanowień art. 202 § 4 i 4a – w tym zakresie Dyrektywa ustanawia granicę wieku na 18 lat. Aktualnie obowiązujące przepisy Kodeksu karnego nie penalizują również czynów takich jak udział w przedstawieniach pornograficznych z udziałem małoletnich, które bez wątpienia mają wysoce negatywny wpływ na ich rozwój psychoseksualny. W tym zakresie konieczne jest uzupełnienie regulacji krajowych.

Należy zastrzec, iż postanowienia Dyrektywy oraz Konwencji z Lanzarote nie przewidują harmonizacji tzw. „wieku przyzwolenia” dla obcowania płciowego. W tym zakresie państwom pozostawiona została swoboda regulacji.

2. Zmiana tytułu rozdziału XXV k.k. (art. 1 pkt 7)

Z uwagi na fakt, że aktualny tytuł rozdziału XXV Kodeksu karnego nie odzwierciedla w istocie wszystkich dóbr objętych ochroną przepisów tego rozdziału, projektodawca zdecydował się na jego uzupełnienie przez wskazanie rozwoju psychoseksualnego małoletnich jako indywidualnego przedmiotu ochrony. Za wyróżnieniem wskazanego dobra przemawia ponadto projektowane rozszerzenie gwarancji dla rozwoju psychoseksualnego małoletnich przez zwalczanie prostytucji i pornografii dziecięcej.

Zgodnie ze współczesną wiedzą rozwój psychoseksualny dziecka stanowi proces obejmujący wszystkie zjawiska związane z faktem posiadania płci. Obejmuje on m.in. dążenie do osiągnięcia integracji całej osobowości, kształtowanie się akceptacji własnej płci, kształtowanie się roli płciowej oraz rozwój świadomości ewolucji własnego erotyzmu. Nieprawidłowe, społecznie nieakceptowane formy kontaktów z dzieckiem mogą stanowić istotne zagrożenie jego rozwoju psychoseksualnego. Dlatego też w projekcie przewidziano szereg zmian wzmacniających ochronę tego dobra w odniesieniu do wszystkich małoletnich, przy jednoczesnym zachowaniu szczególnej ochrony małoletnich poniżej 15 lat.

Wynikiem projektowanej zmiany nazwy rozdziału XXV Kodeksu karnego są zmiany w odwołujących się do niej przepisach ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (art. 2 projektu), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania

karnego (art. 5 pkt 1 projektu), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (art. 6 projektu), ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (art. 7 projektu), ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (art. 8 projektu), ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (art. 9 projektu) oraz ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (art. 10 projektu).

3. Ograniczenie zjawiska prostytucji nieletnich (art. 1 pkt 8)

Obcowanie seksualne z małoletnim obecnie jest penalizowane w art. 200 § 1 k.k. – w odniesieniu do małoletnich poniżej 15 lat oraz w art. 199 § 3 k.k. – w odniesieniu do wszystkich małoletnich.

Dyrektywa wymaga od państw członkowskich wprowadzenia karalności korzystania z prostytucji dziecięcej (art. 4 ust. 7 Dyrektywy, jak również art. 19 ust. 1 lit. c Konwencji z Lanzarote).

W obecnym stanie prawnym istnieją wątpliwości co do pełnego zakresu penalizacji wskazanego powyżej czynu przez prawo. Art. 199 § 3 k.k. penalizuje zachowania na tle seksualnym wobec małoletniego (m.in. w zamian za korzyść majątkową lub osobistą, lub ich obietnicę) będące jednakże wynikiem wyłącznej inicjatywy innej osoby niż małoletni. Przepis ten posługuje się bowiem znamieniem „doprowadza”, co – zgodnie z wykładnią tego określenia stosowaną w komentarzach i orzecznictwie Sądu Najwyższego – oznacza, że penalizacją nie są objęte sytuacje, gdy propozycja kontaktów seksualnych wychodzi od małoletniego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r., V K.K. 369/09, OSNKW 2010, nr 9, poz. 80, Biul. SN 2010, nr 8, poz. 12). Zarówno Dyrektywa, jak i Konwencja z Lanzarote nie uzależniają jednak odpowiedzialności karnej od tego, z czyjej inicjatywy doszło do takiego zachowania.

Z uwagi na powyższe wątpliwości, w projekcie ustawy zaproponowano zmianę brzmienia § 3 w art. 199 k.k. polegającą na rozszerzeniu znamion czasownikowych, przez uwzględnienie obcowania płciowego obok znamion w postaci dopuszczenia się innych czynności seksualnych i doprowadzenia do wykonania lub poddania się innym czynnościom seksualnym.

Przewidziana wysokość sankcji (od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności) odpowiada wskazanym w Dyrektywie minimalnym poziomom górnego zagrożenia ustawowego

(odpowiednio 5 lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, oraz 2 lat pozbawienia wolności w pozostałych przypadkach).

4. Ograniczenie zjawiska pornografii dziecięcej (art. 1 pkt 10)

W obecnym stanie prawnym zabronione jest publiczne prezentowanie treści pornograficznych, w taki sposób, że może to narzucić ich odbiór osobie, która sobie tego nie życzy (art. 202 § 1 k.k.). Jednakże w odniesieniu do niektórych treści pornograficznych ustawodawca zdecydował o szerszym określeniu pola penalizacji, obejmując zakresem regulacji karno-prawnej również utrwalanie, sprowadzanie, przechowywanie oraz posiadanie treści pornograficznych m.in. z udziałem małoletnich poniżej 15 lat (art. 202 § 4 i 4a k.k.).

W zakresie wieku osoby małoletniej, o której mowa w art. 202 § 4 i 4a k.k., polskie prawo karne odbiega obecnie od regulacji wynikających z art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 3 i 6 Dyrektywy oraz konwencji Rady Europy, obejmując ochroną jedynie małoletnich poniżej 15 lat. Wskazane instrumenty międzynarodowe wprowadzają w takim przypadku granicę wieku 18 lat. Dlatego też, z uwagi na zagrożenie, jakie dla zdrowia i rozwoju małoletnich stanowi produkcja pornografii dziecięcej, w projekcie przewidziano podniesienie wieku ochrony dla małoletnich w kontekście produkcji i posiadania pornografii dziecięcej do lat 18. Jednocześnie nie stwierdzono zasadności dokonywania analogicznej zmiany w dotychczasowym § 2 art. 202 k.k. (projektowany art. 200 § 3 k.k.). Przepis ten odnosi się do przedmiotu ochrony (rozwoju psychoseksualnego małoletniego) tożsamego z przedmiotem ochrony norm zawartych w art. 200 § 1 i projektowanym § 3 k.k., gdzie granica 15 lat zostaje zachowana.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż Dyrektywa (art. 8 ust. 3) dopuszcza, na zasadzie wyjątku, wyłączenie karalności produkcji i posiadania pornografii dziecięcej, w sytuacji gdy treści pornograficzne obejmują udział osób, które osiągnęły wiek przyzwolenia (w Polsce 15 lat), oraz treści te zostały utrwalone i są posiadane za zgodą tych osób wyłącznie do prywatnego użytku (nie w celu rozpowszechniania). Projektodawca zdecydował się nie wprowadzać wprost tego rodzaju wyłączenia do ustawy, gdyż tak kazuistyczne ukształtowanie norm kodeksowych prowadziłyby do osłabienia ich czytelności, a tym samym istotnych problemów w ich stosowaniu (np. opisanie warunków i sposobu wyrażenia zgody, konsekwencji jej cofnięcia). Za niecelowością takiego rozwiązania przemawia również możliwość posłużenia się przy karno-prawnej ocenie konkretnego czynu instytucjami części ogólnej Kodeksu karnego, a w szczególności oceną stopnia społecznej szkodliwości takiego czynu, jak również odwołania się do pozaustawowego kontratypu zgody dysponenta dobrem

(małoletniego, który osiągnął wiek przyzwolenia), wskazywanego w doktrynie prawa karnego (patrz: K. Szczucki, Rola zgody w strukturze przestępstwa na przykładzie przestępstwa zgwałcenia, w: *Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych*, 2011 z. 1).

W zaproponowanym w projekcie brzmieniu § 4a art. 202 k.k. zastąpiono znamię czasownikowe „sprowadza” określeniem „uzyskuje”, gdyż trafniej oddaje ono rodzaj czynności wykonywanych np. w ramach uzyskiwania dostępu do treści pornograficznych za pośrednictwem systemów teleinformatycznych. W takich przypadkach często nie dochodzi bowiem do przeniesienia i utrwalenia na komputerze sprawcy treści pornograficznych z udziałem małoletniego, ale są one jedynie udostępniane sprawcy „do obejrzenia” na zasadzie transmisji obrazu i dźwięku.

Zmiana proponowana w art. 202 § 3 k.k., polegająca na zwiększeniu wymiaru kary z obowiązującego przedziału 6 miesięcy do lat 8 na przedział 2 lat do lat 12, jest konsekwencją zmiany w art. 202 § 4 k.k. Obydwa przepisy obejmują utrwalanie treści pornograficznych z udziałem małoletnich do lat 18, przy czym działanie sprawcy opisane w art. 202 § 3 k.k. cechuje dodatkowo zamiar w postaci rozpowszechniania. Czyn polegający na utrwalaniu materiału pornograficznego w celu jego rozpowszechniania, którego skutkiem może być następnie udostępnienie go w Internecie, powinien, z uwagi na znaczną społeczną szkodliwość, zasługiwać na wyższy wymiar kary w porównaniu do utrwalania takich materiałów na swój wyłączny użytek, o którym mowa w art. 202 § 4 k.k., gdzie zagrożenie karą wynosi od roku do lat 10.

Projektowany art. 202 § 4c k.k. wymierzony jest przeciwko uczestnikom prezentacji pornograficznych z udziałem małoletniego. Przewiduje on kryminalizację bezpośredniego uczestnictwa w tego rodzaju widowiskach, realizując w tym zakresie wymóg wynikający z art. 4 ust. 4 Dyrektywy oraz art. 21 ust. 1 lit. c Konwencji z Lanzarote. Zaproponowane w nowym § 4c w art. 202 k.k. sankcje zostały określone na poziomie identycznym jak dla przestępstwa produkcji pornografii zawierającej wytworzony lub przetworzony wizerunek małoletniego i odpowiadają wymaganiom Dyrektywy. Należy przy tym zauważyć, iż zakresem proponowanego przepisu objęte będą zarówno czyny polegające na biernym (przyglądanie się), jak i czynnym (prezentowanie) uczestnictwie w prezentacji. Znamię bezpośrednio udziału (w Dyrektywie określone jako „świadoma obecność”) wyraża się osobistą obecnością na tego rodzaju widowisku. Poza zakresem penalizacji wyznaczonym przez proponowany przepis znajdować się będzie wykonywanie czynności seksualnych z małoletnim, które kwalifikowane powinno być na podstawie art. 197–200 k.k.

5. Zmiany w zakresie przedawnienia (art. 1 pkt 5)

Projektowana zmiana art. 101 § 4 k.k. przewiduje poszerzenie zakresu tego przepisu w celu dostosowania do wymogów z art. 15 ust. 2 Dyrektywy oraz art. 33 Konwencji z Lanzarote. W powołanych przepisach Dyrektywa i Konwencja z Lanzarote nakładają na państwa obowiązek przyjęcia koniecznych środków w celu zapewnienia, aby termin przedawnienia dla wszczęcia postępowania w związku z wymienionymi przestępstwami biegł przez „wystarczający i współmierny do ciężaru przestępstwa okres od momentu osiągnięcia przez pokrzywdzonego pełnoletności”. Dyrektywa i Konwencja z Lanzarote nie wskazują okresów przedawnienia, pozostawiając ich doprecyzowanie ustawodawstwu krajowym. Biorąc pod uwagę, że celem wspomnianych regulacji jest zapewnienie pokrzywdzonemu małoletniemu czasu wystarczającego dla skutecznego, samodzielnego wszczęcia postępowania po uzyskaniu przez niego pełnoletności, projekt przewiduje, że przedawnienie karalności przestępstw określonych w rozdziale XXV nie może nastąpić przed upływem 10 lat od ukończenia przez małoletniego 18 lat.

W projekcie zaproponowano również nową redakcję przepisu, co ma na celu zwiększenie jego czytelności i poprawności. Należy bowiem zauważyć, że wbrew aktualnemu brzmieniu przepisu małoletni nie jest pokrzywdzonym w przypadku np. przestępstw z art. 202 k.k.

6. Pozostałe zmiany w Kodeksie karnym (art. 1 pkt 1–4, 6, 9, pkt 10 lit. a–c oraz pkt 11)

Z uwagi na potrzebę uporządkowania oraz doprecyzowania postanowień rozdziału XXV k.k. w projekcie zaproponowano zmiany polegające na: usystematyzowaniu niektórych przepisów, tak aby zapewnić tożsamość przedmiotu ich ochrony (art. 200 i art. 202 k.k.), rozwinięciu opisu celu działania sprawcy przestępstwa z art. 200 § 3 k.k. (dotychczasowy art. 202 § 2 k.k.) oraz modyfikacji sankcji za przestępstwa z art. 202 § 1 i 3 oraz art. 204 § 1.

Propozycja dotycząca art. 200 § 3 k.k. stanowi powtórzenie dotychczasowego brzmienia przepisu art. 202 § 2 k.k. Powodem przeniesienia wskazanego przepisu do art. 200 k.k. jest potrzeba zachowania spójności przepisów pod kątem jednolitości dobra chronionego prawem. Art. 200 § 1 oraz dotychczasowy art. 202 § 2 k.k. mają na celu ochronę rozwoju psychoseksualnego małoletniego poniżej 15 lat. Rozwojowi takiemu zagrażają zarówno kontakty seksualne (objęte zakresem regulacji art. 200 § 1 k.k.), jak i narażenie małoletniego na odbiór treści pornograficznych (dotychczasowy art. 202 § 2 k.k.). Z uwagi na przedmiot ochrony wskazanej normy zasadne jest również podwyższenie ustawowego zagrożenia karą

do 3 lat pozbawienia wolności, przy jednoczesnej rezygnacji z możliwości wymierzenia kary grzywny i kary ograniczenia wolności.

Z uwagi na opisaną powyżej zmianę dotychczasowy § 2 art. 200 k.k. został oznaczony jako § 4. Jednocześnie w przepisie tym zaproponowano doprecyzowanie opisu znamion czynu zabronionego przez wskazanie, iż celem działania sprawcy jest jego (własne) zaspokojenie seksualne lub zaspokojenie seksualne innej (niż sprawca) osoby. Rozwiązanie to wychodzi naprzeciw wymaganiom sformułowanym w art. 3 ust. 2 Dyrektywy. Dyrektywa posługuje się bowiem pojęciem „w celach seksualnych”, nie zawężając opisu celu działania jedynie do zaspokojenia seksualnego samego sprawcy. Dlatego też, biorąc pod uwagę efektywność ochrony dobra w postaci rozwoju psychoseksualnego małoletniego poniżej 15 lat, konieczna jest penalizacja prezentowania małoletniemu wykonania czynności seksualnych, również w celu zaspokojenia seksualnego innych osób.

Jednocześnie zaproponowano określenie zagrożenia karą za przestępstwo z projektowanego art. 200 § 3 k.k. na poziomie identycznym z karą przewidzianą za przestępstwo narażenia małoletniego na odbiór treści pornograficznych (projektowany art. 200 § 3 k.k.) – kara do 3 lat pozbawienia wolności. Umożliwi to uniknięcie sygnalizowanych w doktrynie (zob. Mozgawa, komentarz do art. 200 k.k., Lex) wątpliwości dotyczących relacji przedmiotowego przestępstwa do czynu opisanego w dotychczasowym art. 202 § 2 k.k. (projektowany art. 200 § 3 k.k.). Z uwagi na odmiennie ukształtowane granice zagrożenia karą (odpowiednio kara od 2 do 12 lat pozbawienia wolności i kara grzywny, kara ograniczenia wolności albo kara pozbawienia wolności do lat 2), przewidziane w projekcie sankcje odpowiadają wymaganiom zawartym w art. 3 ust. 2 i 3 Dyrektywy, która określa minimalną wysokość górnej granicy zagrożenia karą na rok pozbawienia wolności, a w przypadku gdy małoletni jest świadkiem niegodziwego traktowania w celach seksualnych na 2 lata pozbawienia wolności.

Zmiana w art. 202 § 1 k.k. polega na podniesieniu górnej granicy zagrożenia ustawowego dla przestępstwa rozpowszechniania treści pornograficznych. Zmiana ta podyktowana jest potrzebą zapewnienia odpowiedniej gradacji kar przewidzianych w rozdziale XXV k.k. Przyczyni się ona również do lepszej ochrony przed narzucaniem odbioru treści pornograficznych osobom, które tego sobie nie życzą.

W projekcie ustawy zaproponowano również podniesienie dolnej granicy zagrożenia ustawowego dla przestępstwa stręczycielstwa i kuplerstwa do 3 miesięcy pozbawienia wolności. Zmiana ta koresponduje z sankcjami przewidzianymi za popełnienie innych

przestępstw opisanych w rozdziale XXV k.k. i stanowi ich dopełnienie. Należy jednocześnie zauważyć, iż w przypadku gdy osobą nakłanianą do prostytucji lub której ułatwia się uprawienie prostytucji jest małoletni, sprawcy może zostać wymierzona kara od roku do 10 lat pozbawienia wolności (art. 204 § 3 k.k.).

Zmiany w części ogólnej k.k. mają charakter wynikowy i są związane wyłącznie z dostosowaniem odnośnych przepisów do nowego brzmienia tytułu rozdziału XXV k.k.

III. Zmiany w ustawie o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (art. 9)

Zaproponowane zmiany w art. 16 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary mają charakter wynikowy wobec proponowanych zmian w Kodeksie karnym, w tym zmiany nazwy rozdziału XXV k.k. Umożliwią one pociągnięcie podmiotu zbiorowego do odpowiedzialności również w przypadku, gdy kierująca nim osoba dopuściła się czynu z art. 200a–201 i art. 202 § 1, 2 i 4c k.k. Rozwiązanie powyższe stanowi również realizację wymogu zawartego w art. 12 ust. 1 Dyrektywy.

IV. Zmiany w ustawie o Policji (art. 3)

Zmiany zaproponowane w art. 19 ustawy o Policji mają na celu rozszerzenie możliwości prowadzenia przez Policję skutecznych działań w zakresie zapobiegania, wykrywania, ustalania sprawców, a także uzyskiwania i utrwalania dowodów przestępstw określonych w rozdziale XXV k.k. Możliwość prowadzenia tzw. kontroli operacyjnej została przy tym ograniczona do przestępstw popełnionych na szkodę małoletniego, a w odniesieniu do przestępstw stypizowanych w art. 200 i art. 202 k.k., gdy treści pornograficzne opisane w tych przepisach obejmują udział małoletniego. Zaproponowane rozwiązanie zapewnia tym samym właściwe wyważenie potrzeby zapewnienia skutecznych narzędzi walki z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i młodzieży oraz poszanowania sfery praw i wolności obywateli. Rozwiązanie powyższe stanowi również realizację wymogu zawartego w art. 15 ust. 3 i 4 Dyrektywy.

V. Zmiany w ustawie o systemie oświaty (art. 4)

Zmiana proponowana w art. 92a ustawy o systemie oświaty ma na celu zapewnienie dzieciom i młodzieży korzystającym z różnych form zorganizowanego wypoczynku możliwie

najbardziej bezpiecznych do tego warunków. Stąd też projektowany ust. 1a tego artykułu przewiduje wymóg niekaralności wychowawcy i kierownika wspomnianych form wypoczynku za określone przestępstwa. Katalog tych przestępstw jest wystarczająco szeroki, aby spełnić oczekiwany cel. Jednocześnie projektowany ust. 1b tego artykułu nakłada na kandydata na wychowawcę lub kierownika formy wypoczynku obowiązek przedłożenia informacji o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego. Nałożenie takiego obowiązku na samego zainteresowanego przyczyni się do lepszej ochrony danych osobowych, uniemożliwiając przekazanie ich osobie nieuprawnionej.

VI. Zmiany w innych ustawach (art. 2, art. 5–8, art. 10 i art. 11)

Zaproponowane w projekcie zmiany w art. 148 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, art. 607w ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, art. 201 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, art. 12 i 14a ustawy z dnia 24 marca 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz art. 33, art. 58 i art. 117 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami mają charakter wynikowy i są związane wyłącznie z dostosowaniem odnośnych przepisów do nowego brzmienia tytułu rozdziału XXV k.k.

Zmiana brzmienia art. 607zm § 5 k.p.k. (art. 3 pkt 2 projektu) ma na celu usunięcie oczywistej omyłki redakcyjnej. Zawarte w tym przepisie upoważnienie odnosi się do udostępnienia stosownych informacji państwu wydania orzeczenia przez organ wykonujący to orzeczenie, czyli polskiego prokuratora. Określenie „państwu wykonania orzeczenia” należało zatem zastąpić określeniem „państwu wydania orzeczenia”.

Z uwagi na wskazane powyżej zmiany w Kodeksie postępowania karnego oraz Kodeksie karnym wykonawczym, polegające na zmianie treści upoważnień ustawowych, w art. 11 projektu ustawy przewidziano utrzymanie w mocy obowiązujących rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania oraz Ministra Zdrowia z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie wykazu zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej, a także ich pojemności i warunków zabezpieczenia do czasu wydania nowych rozporządzeń, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

VII. Termin wejścia ustawy w życie (art. 12)

Z uwagi na upływ z dniem 18 grudnia 2013 r. terminu implementacji do polskiego porządku prawnego Dyrektywy, termin wejścia w życie ustawy określono na 14 dzień od dnia jej ogłoszenia.

Projekt ustawy jest zgodny prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji. Zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem złożyła Fundacja Dzieci Niczyje z siedzibą w Warszawie.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Ocena skutków prawnych

Poza zmianami przewidzianymi w projekcie, ustawa nie wywołuje innych skutków prawnych.

Zestawiając proponowane działania prawodawcze z rozwiązaniami obowiązującymi w innych państwach członkowskich UE, należy odnotować, że proces legislacyjny znajduje się tam obecnie w toku. Z informacji uzyskanych od państw członkowskich UE w trakcie spotkania organizowanego przez Komisję Europejską w grudniu 2012 r. wynika, iż obowiązujące przepisy w większości państw w znacznej mierze są zgodne z Dyrektywą. W pewnych przypadkach w celu zapewnienia pełnej implementacji niezbędne są dodatkowo zmiany w celu ujęcia nowych przestępstw (m.in. grooming, uzyskiwanie dostępu do pornografii dziecięcej), stosowania zakazów wykonywania działalności związanej z kontaktami z dziećmi czy udzielania wsparcia dla pokrzywdzonych.

Część państw członkowskich UE (Austria, Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Dania, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Holandia, Litwa, Luksemburg, Malta, Portugalia, Rumunia, Szwecja, Włochy) jest również stroną Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, podpisanej w dniu 25 października 2007 r. Ustawodawstwo tych państw powinno być zatem już obecnie zgodne z wymogami Konwencji, a tym samym również z wymogami wynikającymi z Dyrektywy w zakresie objętym niniejszym projektem i dotyczącym w szczególności wieku ochrony małoletnich w odniesieniu do przestępstw związanych z pornografią dziecięcą (18 lat), penalizacji oglądania przedstawień pornograficznych z udziałem małoletnich, korzystania z usług seksualnych świadczonych przez małoletnich trudniących się prostytutką, wydłużenia okresu przedawnienia karalności przestępstw seksualnych popełnionych wobec małoletnich.

2. Ocena skutków społecznych

Seksualne wykorzystywanie małoletnich, zwłaszcza pornografia i prostytucja dziecięca, nabiera cech przestępczości globalnej i zorganizowanej. Przestępczość ta nie omija również Polski. Mimo względnie stałej liczby spraw wszczynanych w związku z ujawnieniem przestępstw z rozdziału XXV k.k. znacząco wzrosła liczba nieletnich pokrzywdzonych tymi przestępstwami. Tendencję tę obrazują policyjne dane, dotyczące liczby małoletnich pokrzywdzonych przestępstwami z art. 200, art. 202 § 2–4a w latach 2004–2011 oraz dane o ogólnej liczbie małoletnich pokrzywdzonych przestępstwami o charakterze seksualnym w lata 2007–2011.

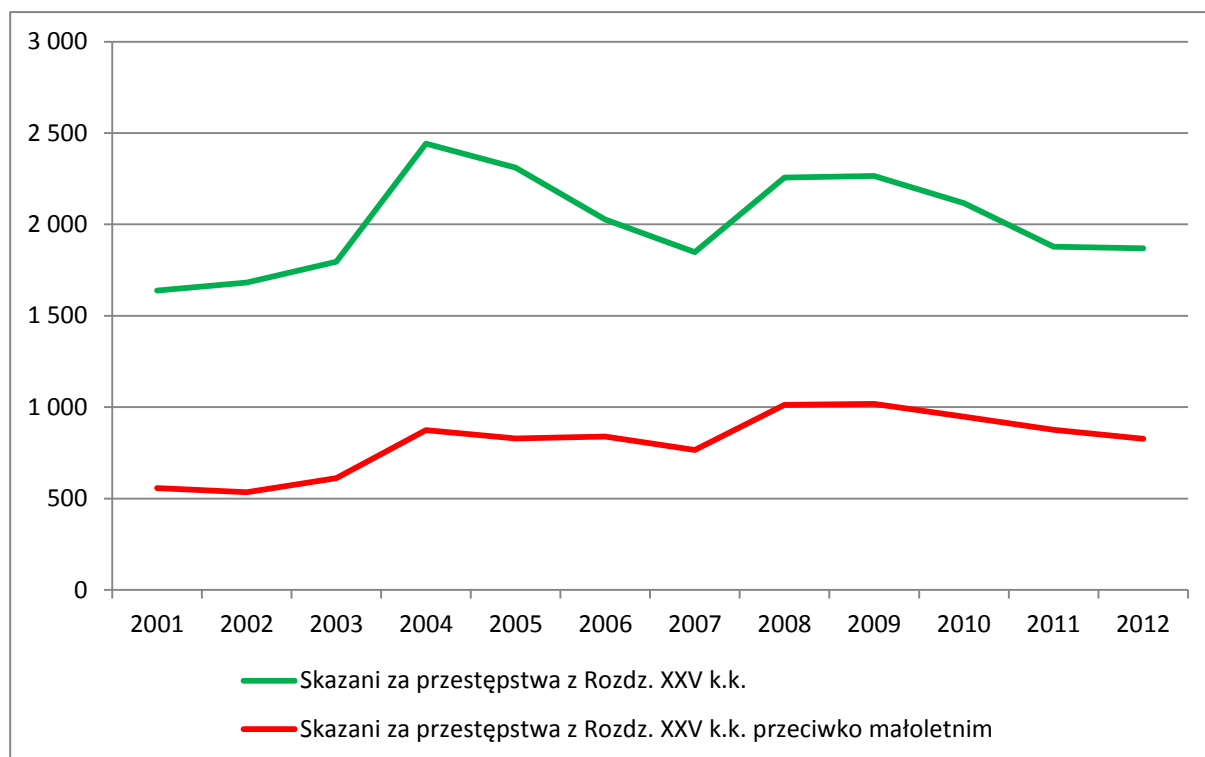
Rok	Art. 200	Art. 202 § 2	Art. 202 § 3	Art. 202 § 4 i 4a
2004	2080	111	3	43
2005	1799	159	2	120
2006	4053	657	17	49
2007	8151	1006	24	31
2008	5635	786	83	44

Źródło: informacje statystyczne Komendy Głównej Policji

Rok	Małoletni pokrzywdzeni przestępstwami o charakterze seksualnym	– w tym pokrzywdzeni przestępstwem z art. 200 k.k.
2007	10036	8151
2008	7046	5635
2009	7749	6021
2010	6849	5086
2011	8106	5086

Źródło: informacje statystyczne Komendy Głównej Policji

Wzrasta również liczba sprawców skazanych za przestępstwa z rozdziału XXV k.k. skierowane przeciwko małoletnim. Jak wynika z danych Ministerstwa Sprawiedliwości, udział tych skazanych w ogólnej liczbie skazanych na podstawie art. 197–204 k.k. wzrósł z ok. 33% na początku 1. dekady XXI w. do ponad 44% obecnie.

Źródło: informacje statystyczne Ministerstwa Sprawiedliwości

Z powyższymi danymi korelują informacje o społecznej percepcji przestępczości na tle seksualnym (zob. wyniki badania opinii publicznej, przeprowadzonego przez Gemius na zlecenie Fundacji Dzieci Niczyje w styczniu 2009 r.). Wynika z nich, że większość internautów uważa zjawisko pornografii dziecięcej za bardzo poważny lub poważny problem. Takiego zdania było aż 90% osób. Dodatkowo 65% respondentów wskazało, że już samo zapisanie czy przeglądanie pornografii dziecięcej jest zachowaniem, które powinno być karane (odmiennego zdania było zaledwie 6%). Badani wskazali, że publikowane treści są łatwo dostępne dla dzieci (44%).

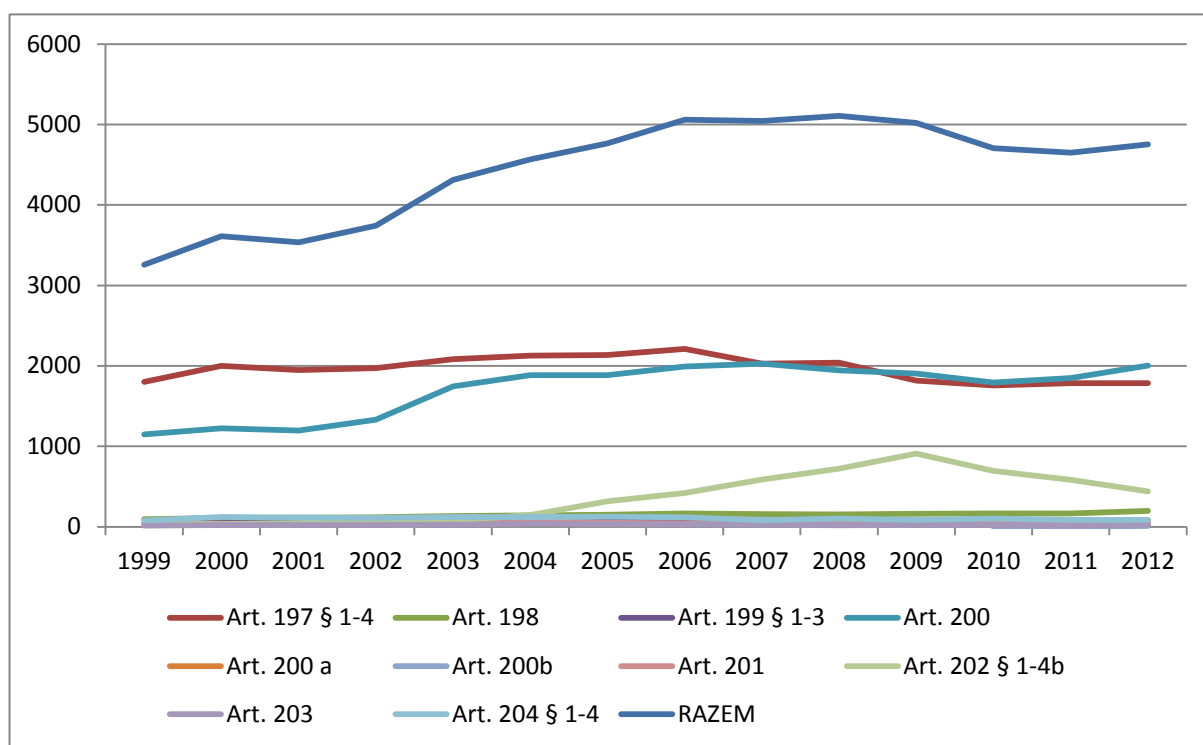
Zaproponowane w projekcie rozwiązania powinny się przyczynić do poprawy poczucia bezpieczeństwa obywateli, a dzięki proponowanym mechanizmom o charakterze prewencyjnym również zmniejszyć ryzyko nadużyć o charakterze seksualnym, jakich wobec małoletnich mogłyby dopuścić się osoby opiekujące się nimi.

3. Ocena skutków gospodarczych

Projektowana ustawa nie wywołuje skutków gospodarczych.

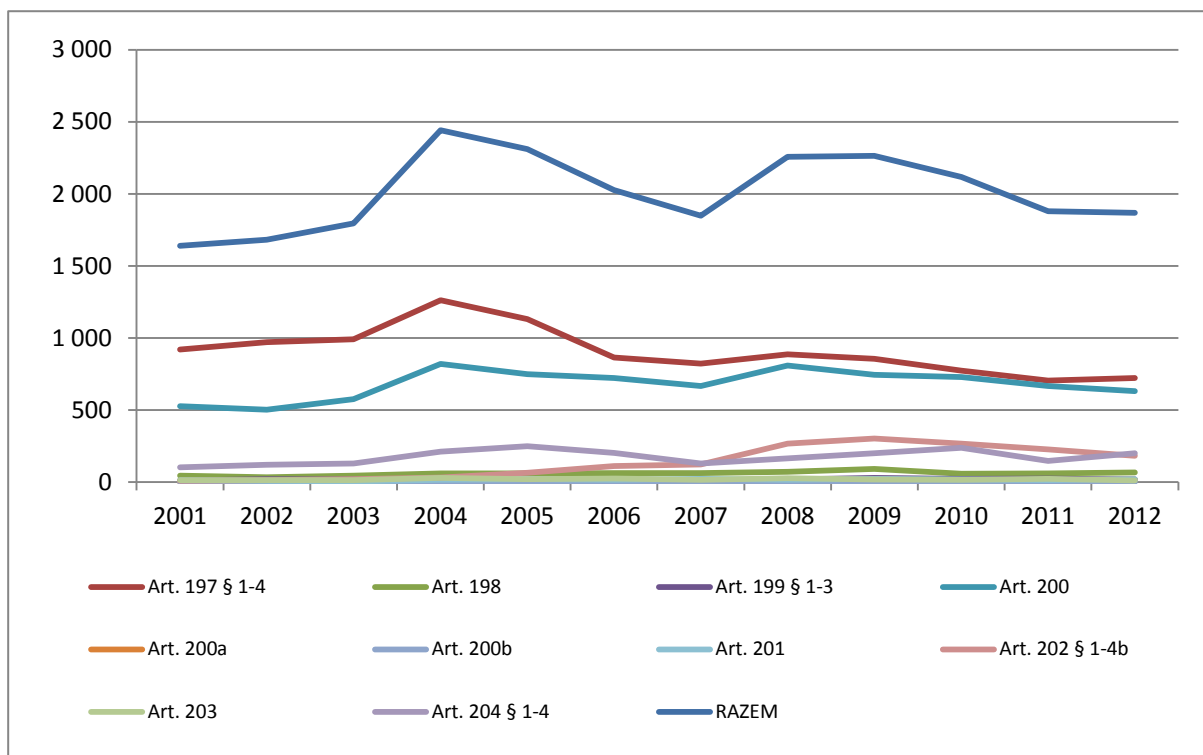
4. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżet państwa

Analiza danych statystycznych udostępnianych przez Komendę Główną Policji pozwala stwierdzić, iż po okresie wzrostu pod koniec lat 90-tych XX w. i w pierwszych latach XXI w. liczba postępowań wszczynanych w związku z ujawnieniem popełnienia przestępstw z rozdziału XXV k.k. ustabilizowała się na poziomie poniżej 5 tys. spraw rocznie. Powyżej tej liczby utrzymywała się jedynie w latach 2006–2009, kiedy to odnotowano również najwięcej przypadków zgwałceń (2212 w 2006 r.), czynów seksualnych z udziałem małoletnich poniżej 15 lat (2029 w 2007 r.) oraz czynów związanych z pornografią (909 w 2009 r.).

Źródło: informacje statystyczne Komendy Głównej Policji

Powyższe dane znajdują potwierdzenie w liczbie sprawców prawomocnie skazanych za przestępstwa z rozdziału XXV k.k. w latach 2001–2012. Liczba ta swoje maksimum (2442 skazanych) osiągnęła w 2004 r. Obecnie skazywanych za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności jest poniżej 2000 osób rocznie, z tego najwięcej skazań (ponad 33%) dotyczy przestępstwa zgwałcenia (art. 197 k.k.). Poniższe dane wskazują na względnie stałe obciążenie sądów prowadzeniem przedmiotowych spraw.

Źródło: informacje statystyczne Ministerstwa Sprawiedliwości

Stabilna w ostatnich latach liczba postępowań wszczynanych zarówno przez organy ścigania, jak i prowadzonych spraw sądowych, mimo wielu nowelizacji Kodeksu karnego, jakie zostały dokonane na przestrzeni ostatnich lat, pozwala stwierdzić, iż zaproponowane w projekcie zmiany nie będą skutkowały zwiększonymi wydatkami budżetu państwa. W projekcie przewidziane zostały zarówno zmiany rozszerzające zakres kryminalizacji, jak również propozycje ograniczenia ingerencji w zakres praw i wolności obywateli. Należy zatem przyjąć, iż wydatki związane ze ściganiem i osądzeniem sprawców wskazanych w projekcie przestępstw zostaną pokryte ze środków znajdujących się aktualnie w dyspozycji organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości.

Zaproponowane w projekcie zmiany w wysokości kar grożących za popełnienie niektórych przestępstw z rozdziału XXV k.k. nie odbiegają od dotychczasowej praktyki orzecniczej sądów. Średni wymiar kar orzekanych za poszczególne przestępstwa mieści się we wskazanych w projekcie granicach. Tym samym zmiany te nie będą miały wpływu na wydatki budżetu państwa związane z wykonywaniem kary pozbawienia wolności.

5. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania nie będą miały wpływu na budżety

jednostek samorządu terytorialnego.

6. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, rynek pracy, sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie wywołuje skutków w sferze konkurencyjności zewnętrznej i wewnętrznej gospodarki, rynku pracy i w zakresie rozwoju regionalnego.

7. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Wejście w życie projektowanej ustawy będzie miało wpływ na sądy, prokuratury, Policję, małoletnich uczestników postępowania w sprawach karnych, oskarżonych i pokrzywdzonych w sprawach o czyny przewidziane w rozdziale XXV, osoby wykonujące zawody związane z pracą z małoletnimi oraz zatrudniających je pracodawców lub podmioty korzystające ze świadczeń wolontariuszy.

8. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy w ramach konsultacji został przekazany do zaopiniowania sądom i prokuraturom apelacyjnym, Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Praw Dziecka, Prokuratorowi Generalnemu, Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Izbie Radców Prawnych, Krajowej Radzie Prokuratury, Krajowej Radzie Sądownictwa, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krakowskiemu Stowarzyszeniu Terapeutów Uzależnień, Polskiemu Towarzystwu Psychoterapii Uzależnień, Zarządowi Głównemu Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, Prezesowi Polskiego Towarzystwa Seksuologicznego, Prezydium Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego, a także wielu podmiotom społecznym, w tym Rudzkiemu Stowarzyszeniu Pomocy Ofiarom Przestępstw w Rudzie Śląskiej, Fundacji Kidprotect.pl, Dolnośląskiemu Stowarzyszeniu Pomocy Ofiarom Przestępstw, Śląskiemu Stowarzyszeniu Pomocy Ofiarom Przestępstw w Siemianowicach Śląskich, Dolnośląskiemu Siemianowickiemu Stowarzyszeniu Pomocy Ofiarom Przestępstw „Karta 99” we Wrocławiu, Stowarzyszeniu Pomocy Ofiarom Przestępstw im. Ireny Rajkowskiej we Wrocławiu, Fundacji Dzieci Niczyje, Stowarzyszeniu „Pro Femina”, Stowarzyszeniu Kobiet „Konsola”, Polskiemu Związkowi Kobiet Katolickich oraz Stowarzyszeniu „Pro-Ecpat” do Walki z Dziecięcą Pornografią i Prostytycją.

W trakcie konsultacji wskazane powyżej podmioty wyraziły generalnie pozytywną opinię o zasadności proponowanych zmian. Zgłoszone uwagi dotyczyły przede wszystkim

wydłużenia okresu przedawnienia karalności przestępstw o charakterze seksualnym, których ofiarami byli małoletni, braku zatarcia skazania za niektóre przestępstwa z rozdziału XXV k.k. oraz zaproponowanych granic ustawowego zagrożenia karą poszczególnych przestępstw.

Uczestnicy konsultacji proponowali między innymi rozszerzenie rozwiązania zawartego w projektowanym art. 101 § 4 k.k. na inne kategorie przestępstw, których ofiarami są małoletni. Należy jednak zauważyć, iż odrębne uregulowanie kwestii przedawnienia ścigania przestępstw o charakterze seksualnym, popełnionych przeciwko małoletnim, podyktowane jest charakterem tych przestępstw – ich wpływem na rozwój małoletniego, faktem, iż często popełniane są one przez osoby bliskie ofierze, oraz specyfiką sfery życia, której dotyczą, co wpływa na podjęcie decyzji o ujawnieniu faktu ich popełnienia. Okoliczności te, co do zasady, nie zachodzą w odniesieniu do np. przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu. Tym samym brak jest podstaw do rozciągania na tę kategorię czynów wyjątkowej regulacji dotyczącej przestępstw o charakterze seksualnym.

W odniesieniu do zagadnienia braku zatarcia skazania za niektóre przestępstwa z rozdziału XXV k.k. (projektowany art. 106a k.k.) podnoszono zarzuty niezasadności takiego rozwiązania, jako sprzecznego z założeniem resocjalizacji sprawcy. Z drugiej strony niektórzy uczestnicy konsultacji opowiadali się za rozwiązaniem przeciwnym, tj. objęciem wskazaną regulacją nowych kategorii przestępstw, w tym przede wszystkim przestępstw, których ofiarami byli małoletni. Należy zauważyć, iż odmienny charakter przestępstw o charakterze seksualnym oraz waga dobra, jakim jest rozwój psychoseksualny nieletnich, uzasadniają przyjęcie odrębnych regulacji, w szczególności mających na celu zapobieżenie powrotowi sprawcy do przestępstwa. Celowi temu służą zarówno możliwość orzeczenia środków karnych o charakterze prewencyjnym, jak i trwałe przechowywanie informacji o skazaniu i będącym jego podstawą czynie. Jednocześnie okoliczności te nie uzasadniają rozciągnięcia stosowania tego wyjątkowego rozwiązania na inne kategorie przestępstw.

Modyfikacja sankcji za niektóre przestępstwa z rozdziału XXV k.k. podyktowana jest koniecznością zapewnienia logicznej gradacji kar, tak aby ich wysokość odzwierciedlała stopień społecznej szkodliwości czynu. Należy przy tym zauważyć, iż w odniesieniu do przestępstw stypizowanych w art. 202 § 1 i art. 204 § 1 dokonano podwyższenia górnych granic zagrożenia ustawowego, natomiast kary przewidziane za popełnienie przestępstw z art. 202 § 4 i 4a k.k. określono na poziomie odpowiadającym praktyce orzeczniczej sądów. Zaproponowane rozwiązania nie ograniczą możliwości karania za czyny dotychczas określone w tych przepisach (odnoszące się do małoletnich poniżej 15 lat), pozostawiając

sądom wystarczający zakres swobody w określeniu wymiaru kary, w sposób zgodny z charakterem popełnionego przestępstwa, w tym również wiekiem małoletniego.

19/11-kt

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		1/ Ustawa z dnia o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzje ramową Rady 2004/68/WSiSW			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Art.1	Przedmiot Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne normy dotyczące określania przestępstw i kar dotyczących niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci, pornografii dziecięcej oraz nagabywania dzieci dla celów seksualnych. Wprowadza ona również przepisy służące lepszemu zapobieganiu takim przestępstwom i lepszemu ochronie pokrzywdzonych w wyniku takich przestępstw.	N			
Art. 2	Definicje Na użytek niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje: a) "dziecko" oznacza każdą osobę w wieku poniżej 18 lat; b) "wiek przyzwolenia" oznacza osiągnięty przez dziecko wiek, poniżej którego zakazane jest – zgodnie z prawem krajowym – podejmowanie czynności seksualnych z jego udziałem; c) "pornografia dziecięca" oznacza: (i) wszelkie materiały ukazujące dziecko uczestniczące w rzeczywistych lub symulowanych zachowaniach o wyraźnym seksualnym charakterze; (ii) wszelkie przedstawienia organów płciowych dziecka w celach głównie seksualnych;	N			

	<p>(iii) wszelkie materiały ukazujące osobę wyglądającą na dziecko uczestniczącą w rzeczywistych lub symulowanych zachowaniach o wyraźnie seksualnym charakterze oraz przedstawienia organów płciowych osób wyglądających jak dziecko, w celach głównie seksualnych; lub</p> <p>(iv) realistyczne obrazy dziecka uczestniczącego w zachowaniach o wyraźnie seksualnym charakterze lub realistyczne obrazy organów płciowych dziecka, w celach głównie seksualnych;</p> <p>d) "prostytycja dziecięca" oznacza wykorzystywanie dziecka do czynności seksualnych, w ramach którego oferuje się lub obiecuje pieniądze lub inne formy wynagrodzenia lub świadczenia w zamian za udział dziecka w czynnościach seksualnych, niezależnie od tego czy zapłata, obietnica lub świadczenie przekazywane są danemu dziecku czy osobie trzeciej;</p> <p>e) "przedstawienie pornograficzne" oznacza skierowane do publiczności ukazywanie na żywo, w tym za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych:</p> <p>(i) dziecka uczestniczącego w rzeczywistym lub symulowanym zachowaniu o wyraźnie seksualnym charakterze;</p> <p>(ii) organów płciowych dziecka, w celach głównie seksualnych;</p> <p>f) "osoba prawna" oznacza każdy podmiot mający osobowość prawną na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw i organów publicznych wykonujących władzę państwową oraz publicznych organizacji międzynarodowych.</p>				
Art. 3	<p>Przestępstwa związane z niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności umyślnych czynów, o których mowa w ust. 2–6.</p> <p>2. Doprowadzenie, w celach seksualnych, dziecka, które nie osiągnęło wieku przyzwolenia, do bycia świadkiem czynności seksualnych, nawet jeżeli nie musi samo w nich uczestniczyć, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej roku pozbawienia wolności.</p> <p>3. Doprowadzenie, w celach seksualnych, dziecka, które nie osiągnęło wieku przyzwolenia, do bycia świadkiem niegodziwego traktowania w celach seksualnych, nawet</p>	T	Art. 200 § 4 k.k.	„§ 4. Karze przewidzianej w § 3 podlega kto w celu swojego zaspokojenia seksualnego lub zaspokojenia seksualnego innej osoby prezentuje małoletniemu poniżej lat 15 wykonanie czynności seksualnej.”;	
		T	Art. 200 §	j.w.	

	<p>jeżeli nie musi samo w nich uczestniczyć, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności.</p> <p>4. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka, które nie osiągnęło wieku przyzwolenia, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności.</p> <p>5. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka, w przypadku gdy:</p> <p>(i) dochodzi do nadużycia uznanego stosunku zaufania, władzy lub wpływu na dziecko, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej ośmiu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej trzech lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek;</p> <p>(ii) dochodzi do wykorzystania szczególnej bezbronności dziecka, w szczególności wynikającej z jego niepełnosprawności umysłowej lub fizycznej lub stosunku zależności, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej ośmiu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej trzech lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek;</p> <p>(iii) dochodzi do użycia przymusu, przemocy lub groźby, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej dziesięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek.</p> <p>6. Użycie przymusu, przemocy lub groźby prowadzące do czynności seksualnych dziecka z osobą trzecią podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej dziesięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek.</p>	<p>N</p> <p>N</p> <p>N</p> <p>N</p> <p>N</p>	<p>4 k.k.</p>		
--	--	--	---------------	--	--

	<p>maksymalnym wymiarze co najmniej dziesięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek.</p> <p>7. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka związane z korzystaniem z prostytutki dziecięcej podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku przyzwolenia, i co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności, jeżeli dziecko osiągnęło ten wiek.</p>	T	Art. 199 § 3 k.k.	„§ 3. Kto obcuje płciowo z małoletnim lub dopuszcza się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej albo doprowadza ją do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania, nadużywając zaufania lub udzielając w zamian korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;	
Art. 5	<p>Przestępstwa związane z pornografią dziecięcą</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności czynów umyślnych, o których mowa w ust. 2–6, gdy są to czyny bezprawne.</p> <p>2. Nabywanie lub posiadanie pornografii dziecięcej podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej roku pozbawienia wolności.</p> <p>3. Świadome uzyskiwanie dostępu, za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych, do pornografii dziecięcej, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej roku pozbawienia wolności.</p> <p>4. Dystrybucja, rozpowszechnianie lub przesyłanie pornografii dziecięcej podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności.</p> <p>5. Oferowanie, dostarczanie lub udostępnianie pornografii dziecięcej podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności.</p> <p>6. Produkcja pornografii dziecięcej podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat pozbawienia wolności.</p> <p>7. Do państw członkowskich należy decyzja, czy niniejszy artykuł ma zastosowanie do przypadków związanych z pornografią dziecięcą, o których mowa w art. 2 lit. c) ppkt</p>	T	Art. 202 § 4a k.k.	„4a. Kto uzyskuje, przechowuje lub posiada treści pornograficzne z udziałem małoletniego, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”,	
		T	Art. 202 § 4a k.k.	j.w.	
		N			
		N			
		T	Art. 202 § 4 k.k.	„§ 4. Kto utrwała treści pornograficzne z udziałem małoletniego, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.”	
		N			
		N			

	<p>(iii), w których osoba wyglądająca jak dziecko w momencie przedstawienia miała w rzeczywistości 18 lat lub więcej.</p> <p>8. Do państw członkowskich należy decyzja, czy ust. 2 i 6 niniejszego artykułu mają zastosowanie do przypadków, w których ustalono, że materiał pornograficzny w rozumieniu art. 2 lit. c) ppkt (iv) został wyprodukowany przez producenta i znajduje się w jego posiadaniu wyłącznie do prywatnego użytku, w zakresie, w jakim do celów jego wyprodukowania nie został wykorzystany materiał pornograficzny, o którym mowa w art. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), i pod warunkiem że z czynem tym nie wiąże się żadne ryzyko rozpowszechnienia danego materiału.</p>				
Art. 6	<p>Nagabywanie dzieci do celów seksualnych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności następującego czynu umyślnego:</p> <p>Składanie za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych przez osobę dorosłą dziecku, które nie osiągnęło wieku przyzwolenia, propozycji spotkania w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 6, jeżeli następstwem tej propozycji były czyny służące doprowadzeniu do takiego spotkania, podlega sankcji karnej w maksymalnym wymiarze co najmniej roku pozbawienia wolności.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności usiłowania popełnienia za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych przestępstw, o których mowa w art. 5 ust. 2 i 3, przez osobę dorosłą nagabującą dziecko, które nie osiągnęło wieku przyzwolenia, w celu uzyskania pornografii dziecięcej przedstawiającej to dziecko.</p>	N			
Art. 7	<p>Podżeganie, pomocnictwo i usiłowanie</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności podżegania do przestępstw, o których mowa w art. 3-6, oraz pomocnictwa w tych przestępstwach.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności usiłowania popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust.</p>	N			

	4, 5 i 6, art. 4 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 oraz art. 5 ust. 4, 5 i 6.				
Art. 8	<p>Dobrowolne czynności seksualne</p> <p>1. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 3 ust. 2 i 4 ma zastosowanie do dobrowolnych czynności seksualnych między dziećmi o zbliżonym wieku i poziomie rozwoju psychofizycznego i dojrzałości, o ile czynności te nie są związane z niegodziwym traktowaniem.</p> <p>2. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 4 ust. 4 ma zastosowanie do przedstawienia pornograficznego, które odbywa się w ramach dobrowolnych kontaktów, z udziałem dziecka, które osiągnęło wiek przyzwolenia, lub z udziałem dzieci o zbliżonym wieku i poziomie rozwoju psychofizycznego lub dojrzałości, o ile czynności te nie są związane z niegodziwym traktowaniem ani wykorzystywaniem i o ile w zamian za takie przedstawienie pornograficzne nie są oferowane pieniądze lub inne formy zapłaty lub wynagrodzenia.</p> <p>3. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 5 ust. 2 i 6 ma zastosowanie do produkcji, nabywania lub posiadania materiału z udziałem dzieci, które osiągnęły wiek przyzwolenia, gdy taki materiał został wyprodukowany i jest posiadany za zgodą tych dzieci i służy wyłącznie do prywatnego użytku uczestniczących w nim osób, o ile czynności te nie były związane z niegodziwym traktowaniem.</p>	N			
Art. 9	<p>Okoliczności obciążające</p> <p>W zakresie, w jakim następujące okoliczności nie stanowią znamion przestępstw, o których mowa w art. 3–7, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia możliwości uznania następujących okoliczności, zgodnie z odnośnymi przepisami prawa krajowego, za okoliczności obciążające w przypadku odpowiednich przestępstw, o których mowa w art. 3–7:</p> <p>a) przestępstwo popełniono wobec dziecka szczególnie bezbronnego, na przykład ze względu na jego niepełnosprawność umysłową lub fizyczną lub stosunek</p>	N			

	<p>zależności lub niemożność fizyczną lub psychiczną;</p> <p>b) przestępstwo popełnił członek rodziny dziecka, osoba mieszkająca z dzieckiem lub osoba, która nadużyła uznanego stosunku zaufania lub swojej władzy;</p> <p>c) przestępstwo popełniło wiele osób działających wspólnie;</p> <p>d) przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej [12];</p> <p>e) sprawca został wcześniej skazany za przestępstwa o tym samym charakterze;</p> <p>f) sprawca celowo lub lek.k.omyślnie naraził życie dziecka; lub</p> <p>g) przestępstwo popełniono z użyciem poważnej przemocy lub popełnienie przestępstwa wyrządziło dziecku poważną szkodę.</p>				
Art. 10	<p>Pozbawienie praw na podstawie wyroku skazującego</p> <p>1. Aby zapobiec ryzyku ponownego popełnienia przestępstwa, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki służące temu, by na osobę fizyczną, która została skazana za którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7, mógł zostać nałożony czasowy lub stały zakaz wykonywania przynajmniej zawodowej działalności związanej z bezpośrednimi i regularnymi kontaktami z dziećmi.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia pracodawcom podczas rekrutowania osób do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z bezpośrednimi i regularnymi kontaktami z dziećmi prawa uzyskiwania, zgodnie z prawem krajowym – wszelkimi właściwymi sposobami, takimi jak bezpośredni dostęp do informacji, dostęp na wniosek lub uzyskanie informacji od danej osoby – informacji o wyrokach skazujących za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7, odnotowanych w rejestrze karnym lub o jakimkolwiek pozbawieniu praw do wykonywania działalności związanej z bezpośrednimi i</p>	N			

	<p>regularnymi kontaktami z dziećmi wynikającym z tych wyroków skazujących.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia by, na użytek stosowania ust. 1 i 2 niniejszego artykułu informacje o wyrokach skazujących za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7 lub o jakimkolwiek pozbawieniu praw do wykonywania działalności związanej z bezpośrednimi i regularnymi kontaktami z dziećmi wynikającym z tych wyroków skazujących były przekazywane zgodnie z decyzją ramową Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji [13], na wniosek złożony na mocy art. 6 tej decyzji ramowej za zgodą osoby zainteresowanej.</p>				
Art. 11	<p>Zajęcie i konfiskata</p> <p>Państwa członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia, by właściwe organy były uprawnione do zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz korzyści pochodzących z przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5.</p>	N			
Art. 12	<p>Odpowiedzialność osób prawnych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7, popełnione na ich korzyść przez osobę działającą indywidualnie albo jako członek organu osoby prawnej i pełniącą funkcje kierowniczą w tej osobie prawnej na podstawie:</p> <p>a) prawa reprezentowania danej osoby prawnej;</p> <p>b) uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu danej osoby prawnej; lub</p> <p>c) uprawnienia do wykonywania kontroli wewnętrznej w danej osobie prawnej.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują również środki niezbędne do zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej przez osobę jej podlegającą przestępstw, o których mowa w art. 3-7.</p>	N	Art. 16 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych	„7) przeciwko wolności seksualnej, prawidłowemu rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich oraz obyczajności, określone w art. 199, art. 200-200b i art. 202-204 Kodeksu karnego;”	Zmiana będąca konsekwencją zmian tytułu rozdziału XXV k.k.

	3. Odpowiedzialność osób prawnych na podstawie ust. 1 i 2 pozostaje bez uszczerbku dla postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym będącym sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 3–7, lub podżegającym do popełnienia tych przestępstw lub pomagającym w ich popełnianiu.				
Art. 13	<p>Kary wobec osób prawnych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki konieczne do zapewnienia, by osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 12 ust. 1 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym karom – obejmującym grzywy karne lub inne kary pieniężne nie mające charakteru karnego – i które mogą obejmować inne kary, takie jak:</p> <p>a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;</p> <p>b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;</p> <p>c) umieszczenie pod nadzorem sądowym;</p> <p>d) likwidacja sądowa; lub</p> <p>e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystanych do popełnienia przestępstwa.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na mocy art. 12 ust. 2 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym karom lub środkom.</p>	N			
Art. 14	<p>Odstąpienie od ścigania pokrzywdzonych lub niestosowanie wobec nich sankcji</p> <p>Państwa członkowskie, zgodnie z podstawowymi zasadami swoich systemów prawnych, podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by właściwe organy krajowe były uprawnione do odstąpienia od ścigania lub nakładania sankcji na dzieci pokrzywdzone w wyniku niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego za ich udział w działalności przestępczej, do której zostały zmuszone w bezpośredniej konsekwencji tego, iż stały się ofiarami czynów, o których mowa w art. 4 ust. 2, 3, 5 i 6 oraz w art. 5 ust. 6.</p>	N			

Art. 15	<p>Ściganie i oskarżanie</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by ściganie i oskarżanie w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–7, nie było uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego lub przez jego przedstawiciela skargi lub oskarżenia, oraz by postępowanie karne mogło być kontynuowane, nawet gdy ta osoba wycofa swoje zeznania.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do umożliwienia ścigania wszelkich przestępstw, o których mowa w art. 3, art. 4 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 oraz wszelkich poważnych przestępstw, o których mowa w art. 5 ust. 6, w związku z którymi wykorzystano pornografię dziecięcą, o której mowa art. 2 lit. c) ppkt (i) oraz (ii), przez wystarczający i proporcjonalny do wagi danego przestępstwa okres od momentu osiągnięcia przez pokrzywdzonego pełnoletniości.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia osobom, jednostkom i służbom odpowiedzialnym za ściganie lub oskarżanie w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–7, dostępu do skutecznych narzędzi śledczych, takich jak te wykorzystywane w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną lub z innymi ciężkimi przestępstwami.</p> <p>4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do umożliwienia jednostkom i służbom dochodzeniowym podejmowania prób identyfikacji osób pokrzywdzonych w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w szczególności poprzez analizę materiału zawierającego pornografię dziecięcą, takiego jak fotografie i nagrania audiowizualne przesyłane lub udostępniane za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych.</p>	N T N N	Art. 101 § 4 k.k. Art. 19 ust. 1 pkt. 3a ustawy o Policji	„§ 4. W przypadku gdy pokrzywdzonym jest małoletni albo gdy treści pornograficzne, o których mowa w art. 200 i art. 202, obejmują udział małoletniego, przedawnienie karalności przestępstwa określonego w rozdziale XXV nie może nastąpić przed upływem 10 lat od ukończenia przez tego małoletniego 18 lat.” „3a) przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich i obyczajności, gdy pokrzywdzonym jest małoletni albo gdy treści pornograficzne, o których mowa w art. 200 i art. 202 Kodeksu karnego, obejmują udział małoletniego,”.	
Art. 16	<p>Zgłaszanie podejrzenia niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by zasady zachowania poufności, których przestrzegania prawo krajowe wymaga od osób wykonujących pracę zawodową, których głównym</p>	N			

	<p>obowiązkiem jest praca z dziećmi, nie uniemożliwiały tym osobom zgłaszania służbom odpowiedzialnym za ochronę dzieci wszelkich sytuacji, jeżeli mają one uzasadnione powody, by sądzić, że dziecko jest pokrzywdzone w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zachęcenia osób, które wiedzą o popełnieniu któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7 lub które, w dobrej wierze, podejrzewają ich popełnienie, do zgłaszania tego właściwym służbom.</p>				
Art. 17	<p>Jurysdykcja i koordynowanie ścigania</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne ustalenia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w przypadku gdy:</p> <p>a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium; lub</p> <p>b) sprawca jest obywatelem tego państwa.</p> <p>2. Państwo członkowskie informuje Komisję, w przypadku gdy podejmie decyzję o ustaleniu dalszej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstwa, o którym mowa w art. 3–7, popełnionego poza jego terytorium, między innymi jeżeli:</p> <p>a) przestępstwo zostało popełnione wobec jego obywatela lub osoby mającej miejsce zamieszkania na jego terytorium;</p> <p>b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej swoją siedzibę na jego terytorium; lub</p> <p>c) sprawca ma miejsce zwykłego pobytu na jego terytorium.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają objęcie swą jurysdykcją sytuacji, gdy przestępstwa, o których mowa w art. 5 i 6 oraz, w odpowiednim zakresie, w art. 3 i 7, zostały popełnione z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, do których dostęp uzyskano z ich terytorium, niezależnie od tego, czy znajdują się one na ich terytorium.</p> <p>4. W odniesieniu do ścigania przestępstw, o których</p>	N			

	<p>mowa w art. 3 ust. 4, 5 i 6, art. 4 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 oraz w art. 5 ust. 6, popełnionych poza terytorium danego państwa członkowskiego, w zakresie dotyczącym ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, by jego jurysdykcja nie była zależna od tego, czy dane czyny są przestępstwem w miejscu ich popełnienia.</p> <p>5. W odniesieniu do ścigania przestępstw, o których mowa w art. 3–7, popełnionych poza terytorium danego państwa członkowskiego, w zakresie dotyczącym ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, by jego jurysdykcja nie była zależna od spełnienia warunku, że ściganie można rozpocząć jedynie na podstawie zawiadomienia złożonego przez pokrzywdzonego w miejscu, gdzie popełniono przestępstwo, lub powiadomienia złożonego przez państwo, w którym przestępstwo zostało popełnione.</p>				
Art. 18	<p>Ogólne przepisy dotyczące pomocy i wsparcia dla pokrzywdzonych dzieci oraz ich ochrony</p> <p>1. Dzieciom pokrzywdzonym w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, zapewnia się pomoc, wsparcie i ochronę zgodnie z art. 19 i 20, z uwzględnieniem konieczności najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia pomocy i wsparcia dziecku, gdy tylko właściwe organy dowiedzą się o uzasadnionych przesłankach pozwalających przypuszczać, że dziecko to mogło stać się ofiarą któregoś z przestępstw, o których mowa w art. 3–7.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku, gdy nie ma pewności co do wieku osoby pokrzywdzonej w wyniku któregoś z przestępstw, o których mowa w art. 3-7, a istnieją powody, by sądzić, że jest ona dzieckiem, przyjmowane było założenie, że dana osoba jest dzieckiem, tak by można było niezwłocznie zapewnić jej dostęp do pomocy, wsparcia i ochrony zgodnie z art. 19 i 20.</p>	N			
Art. 19	<p>Pomoc i wsparcie dla pokrzywdzonych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne</p>	N			

	<p>do udzielenia pokrzywdzonym pomocy i wsparcia przed rozpoczęciem postępowania karnego, w trakcie tego postępowania i przez odpowiedni czas po jego zakończeniu, by umożliwić im skorzystanie z praw określonych zarówno w decyzji ramowej 2001/220/WSiSW, jak i w niniejszej dyrektywie. W szczególności państwa członkowskie podejmują działania niezbędne do zapewnienia ochrony dzieciom zgłaszającym przypadki niegodziwego traktowania w ich rodzinie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, by udzielenie wsparcia i pomocy pokrzywdzonemu dziecku nie było zależne od jego gotowości do współpracy podczas postępowania przygotowawczego lub sądowego.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by konkretne działania w celu zapewnienia pokrzywdzonym dzieciom pomocy i wsparcia, które umożliwią im korzystanie z praw wynikających z niniejszej dyrektywy, były podejmowane po przeprowadzeniu indywidualnej oceny szczególnej sytuacji każdego pokrzywdzonego dziecka, z należnym uwzględnieniem opinii, potrzeb i obaw dziecka.</p> <p>4. Dzieci pokrzywdzone w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, są uważane za szczególnie wrażliwe ofiary w rozumieniu art. 2 ust. 2, art. 8 ust. 4 i art. 14 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW.</p> <p>5. Państwa członkowskie podejmują, stosownie do sytuacji i możliwości, środki służące zapewnieniu rodzinie pokrzywdzonego dziecka pomocy i wsparcia, które umożliwią jej korzystanie z praw wynikających z niniejszej dyrektywy, jeżeli rodzina ta przebywa na terytorium państw członkowskich. W szczególności, państwa członkowskie, stosownie do sytuacji i możliwości, stosują w odniesieniu do rodziny pokrzywdzonego dziecka art. 4 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW.</p>				
Art. 20	<p>Ochrona pokrzywdzonych dzieci podczas postępowania przygotowawczego i sądowego</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by podczas postępowania przygotowawczego i sądowego właściwe organy</p>	N			

<p>wyznaczyły – zgodnie z pozycją pokrzywdzonego w danym systemie wymiaru sprawiedliwości – specjalnego przedstawiciela dla pokrzywdzonego dziecka, jeżeli na mocy prawa krajowego osoby, którym przysługuje władza rodzicielska, nie mogą reprezentować dziecka ze względu na konflikt interesów między nimi a pokrzywdzonym dzieckiem lub jeżeli dziecko jest pozbawione opieki lub odłączone od rodziny.</p> <p>2. Państwa członkowskie niezwłocznie zapewniają pokrzywdzonym dzieciom dostęp do doradztwa prawnego i zastępstwa prawnego, w tym także w celu dochodzenia odszkodowania, zgodnie z pozycją pokrzywdzonego w danym systemie wymiaru sprawiedliwości. Doradztwo prawne i zastępstwo procesowe jest bezpłatne, jeżeli pokrzywdzony nie posiada wystarczających środków finansowych.</p> <p>3. Bez uszczerbku dla prawa do obrony państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w ramach postępowań karnych dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3-7:</p> <p>a) przesłuchania pokrzywdzonych dzieci odbywały się bez nieuzasadnionej zwłoki po zgłoszeniu faktów właściwym organom;</p> <p>b) przesłuchania pokrzywdzonych dzieci odbywały się, w razie potrzeby, w pomieszczeniach specjalnie zaprojektowanych lub przystosowanych do tego celu;</p> <p>c) przesłuchania pokrzywdzonych dzieci prowadzone były przez specjalistów, odpowiednio przeszkolonych do tego celu lub z ich udziałem;</p> <p>d) wszystkie przesłuchania dziecka prowadziła, stosownie do sytuacji i możliwości, ta sama osoba;</p> <p>e) liczba przesłuchań była jak najbardziej ograniczona i by były one przeprowadzane tylko w tych przypadkach, gdy jest to absolutnie niezbędne do celów postępowania przygotowawczego lub sądowego;</p> <p>f) pokrzywdzonemu dziecku mógł towarzyszyć jego przedstawiciel prawny lub, w odpowiednich przypadkach, wybrana przez nie osoba dorosła, o ile nie podjęto odmiennej umotywowanej decyzji w odniesieniu do tej osoby.</p> <p>4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w trakcie postępowań karnych</p>				
---	--	--	--	--

	<p>dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3–7, wszystkie przesłuchania pokrzywdzonego dziecka lub, w odpowiednich przypadkach, dziecka występującego w roli świadka mogły być rejestrowane audiowizualnie i by te zarejestrowane przesłuchania mogły zostać wykorzystane jako dowód w postępowaniu sądowym przed sądem karnym, zgodnie z regułami przewidzianymi w ich prawie krajowym.</p> <p>5. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w postępowaniu przed sądem karnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w art. 3–7, można było zarządzić, aby:</p> <p>a) rozprawa odbyła się udziału publiczności;</p> <p>b) pokrzywdzone dziecko mogło być przesłuchane w sali sądowej nie będąc tam fizycznie obecne, w szczególności dzięki wykorzystaniu odpowiednich technologii komunikacyjnych.</p> <p>6. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by – jeżeli przemawia za tym dobro pokrzywdzonych dzieci i z uwzględnieniem innych nadrzędnych interesów – zapewnić ochronę ich prywatności, tożsamości i wizerunku i uniemożliwić publiczne rozpowszechnianie wszelkich informacji, które mogłyby doprowadzić do ich zidentyfikowania.</p>				
Art. 21	<p>Środki zapobiegające reklamowaniu okazji do niegodziwego traktowania oraz turystyki seksualnej</p> <p>Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapobiegania lub zakazania:</p> <p>a) rozpowszechniania materiałów reklamujących możliwość popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, o którym mowa w art. 3–6; oraz</p> <p>b) organizowania dla innych osób, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, podróży służących popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa, o którym mowa w art. 3–5.</p>	N			
Art. 22	<p>Programy lub środki zapobiegawczo-interwencyjne</p> <p>Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by osoby, które obawiają się, że mogą popełnić przestępstwa przewidziane w art. 3–7, mogły mieć dostęp, w odpowiednich przypadkach, do</p>	N			

	skutecznych programów lub środków interwencyjnych służących do oceny ryzyka popełnienia tych przestępstw i zapobiegania ich popełnieniu.				
Art. 23	<p>Zapobieganie</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki, takie jak działania w dziedzinie kształcenia i szkoleń, niezbędne do osłabienia i ograniczenia popytu sprzyjającego wszelkim formom wykorzystywania seksualnego dzieci.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują, w odpowiednich przypadkach we współpracy z właściwymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i innymi zainteresowanymi stronami – również za pośrednictwem internetu – odpowiednie działania, takie jak kampanie informacyjne i uświadamiające, programy badawcze i edukacyjne służące podniesieniu świadomości i ograniczeniu ryzyka, że dzieci staną się ofiarami niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego.</p> <p>3. Każde państwo członkowskie propaguje regularne szkolenie dla urzędników, którzy mogą mieć kontakt z dziećmi pokrzywdzonymi w wyniku niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego, m.in. policjantów, mające na celu umożliwienie im identyfikacji pokrzywdzonych dzieci i potencjalnych pokrzywdzonych dzieci w wyniku niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego.</p>	N			
Art. 24	<p>Dobrowolne programy lub środki interwencyjne w trakcie postępowania karnego lub po jego zakończeniu</p> <p>1. Nie naruszając programów ani środków interwencyjnych nakazywanych przez właściwe organy wymiaru sprawiedliwości zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia dostępności skutecznych programów lub środków interwencyjnych mających na celu zapobieganie ryzyku ponownego popełnienia przestępstw seksualnych przeciwko dzieciom i minimalizowanie takiego ryzyka. Takie programy lub środki muszą być dostępne na każdym etapie postępowania karnego, w zakładzie karnym i poza nim,</p>	N			

	<p>zgodnie z prawem krajowym.</p> <p>2. Programy lub środki interwencyjne, o których mowa w ust. 1, muszą być zgodne ze szczególnymi potrzebami rozwojowymi dzieci dopuszczających się przestępstw seksualnych.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by następujące osoby miały dostęp do programów lub środków interwencyjnych, o których mowa w ust. 1:</p> <p>a) osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie karne w związku z przestępstwami, o których mowa w art. 3–7 – na warunkach, które nie naruszają prawa do obrony i nie są sprzeczne z wymogami sprawiedliwego i bezstronnego procesu, a w szczególności z poszanowaniem zasady domniemania niewinności; oraz</p> <p>b) osoby skazane za którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7.</p> <p>4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by osoby, o których mowa w ust. 3, były poddawane ocenie pod względem zagrożenia, jakie stwarzają, i ewentualnego ryzyka ponownego popełnienia przez nich któregoś z przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w celu wskazania odpowiednich programów lub środków interwencyjnych.</p> <p>5. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by osoby, o których mowa w ust. 3 i którym zaproponowano programy lub środki interwencyjne zgodnie z ust. 4:</p> <p>a) poinformowano o powodach złożenia im tej propozycji;</p> <p>b) zgodziły się na udział w programach lub środkach z pełną świadomością;</p> <p>c) mogły odmówić i, w przypadku osób skazanych, zostały poinformowane o potencjalnych konsekwencjach takiej odmowy.</p>				
Art. 25	<p>Środki wymierzone przeciwko stronom internetowym zawierającym lub rozpowszechniającym pornografię dziecięcą</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia szybkiego usunięcia stron</p>	N			

	<p>internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą utrzymywanych na ich terytorium oraz by dążyć do zapewnienia usunięcia takich stron utrzymywanych poza ich terytorium.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą podejmować środki służące blokowaniu stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą wśród użytkowników internetu na swym terytorium. Środki te muszą być wprowadzone w oparciu o przejrzystą procedurę i dostarczać odpowiednich gwarancji, w szczególności w celu zapewnienia ograniczenia blokowania do tego, co konieczne i proporcjonalne, oraz informowania użytkowników o powodzie takiego blokowania. Gwarancje te mogą również obejmować możliwość uzyskania zadośćuczynienia sądowego.</p>				
Art. 26	<p>Zastąpienie decyzji ramowej 2004/68/WSiSW</p> <p>Niniejszym zastępuje się decyzję ramową 2004/68/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w jej przyjęciu, nie naruszając zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tej decyzji ramowej do prawa krajowego.</p> <p>W odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w przyjęciu niniejszej dyrektywy odesłania do decyzji ramowej 2004/68/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.</p>	N			
Art. 27	<p>Transpozycja</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 18 grudnia 2013 r.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów transponujących do prawa krajowego zobowiązania nałożone na te państwa na mocy niniejszej dyrektywy.</p> <p>3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.</p>	N			

Art. 28	Sprawozdawczość 1. W terminie do dnia 18 grudnia 2015 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy; sprawozdaniu w razie potrzeby będą towarzyszyć wnioski ustawodawcze. 2. W terminie do dnia 18 grudnia 2015 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wdrażanie środków, o których mowa w art. 25.	N			
Art. 29	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 30	Adresaci Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.	N			

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Informacja o działaniach służących implementacji Dyrektywy 2011/93 w zakresie nieobjętym projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Niniejszy projekt ustawy dokonuje wdrożenia Dyrektywy w zakresie nieobjętym dokonanymi już zmianami legislacyjnymi oraz realizowanymi środkami praktycznymi.

W zakresie dotyczącym:

1. przestępstw określonych w art. 3 ust. 4-6, jak też art. 4 ust. 2-3 i ust. 5-6, art. 6 dyrektywy zgodność zapewniają przepisy rozdziału XXIII kodeksu karnego;

2. uzyskiwania informacji z rejestrów karnych, o którym mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy – ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2012, poz. 654);
3. jurysdykcji w przypadku braku podwójnej karalności, o której mowa w art. 17 ust. 4 dyrektywy – art. 113 k.k. po ratyfikacji Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, podpisanej w dniu 25 października 2007 r.
4. pomocy i wsparcia dla pokrzywdzonych dzieci określonych w art. 18 i 19 dyrektywy – środki praktyczne, np. działania MSW związane z funkcjonowaniem telefonu zaufania dla dzieci, z zapewnieniem pomocy prawnej, psychologicznej i pedagogicznej w ramach projektu „Sieć pomocy ofiarom przestępstw”, stosowanie „Procedur postępowania Policji i placówki medycznej z ofiarą przemocy seksualnej”; ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493 z późn. zm.), kodeks rodzinny i opiekuńczy, Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” (Dz. U. Nr 209, poz. 1245), ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r., poz. 182 ze zm.); ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027), działania podejmowane przy wsparciu MS w ramach projektu „Sieć Pomocy Ofiarom Przestępstw” ;
5. ochrony pokrzywdzonych podczas postępowania karnego przewidziane w art. 20 dyrektywy – kodeks rodzinny i opiekuńczy, kodeks postępowania karnego, w tym zmiany do kpk przyjęte ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r., praktyczne działania MSW w ramach projektu „Sieć pomocy ofiarom przestępstw”, przesłuchania dzieci w tzw. przyjaznych pokojach przesłuchań, opracowana przez Prokuraturę Generalną Metodyka prowadzenia postępowań karnych w sprawach dotyczących dziecięcej pornografii oraz seksualnego wykorzystywania małoletnich dzieci, opracowane w MS standardy dotyczące przesłuchań w trybie art. 185a i 185b k.k.;
6. środków przeciwdziałających turystyce seksualnej określonych w art. 21 dyrektywy – praktyczne działania podejmowane przez Fundację Dzieci Niczyje przy współpracy z MSW i Policją;
7. środków i programów zapobiegawczych i interwencyjnych ujętych w art. 22 i 24 dyrektywy – finansowane ze środków publicznych świadczenia opieki zdrowotnej z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień, określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. Nr 140, poz. 1146, z późn. zm.);
8. zapobieganiu przewidzianemu w art. 23 dyrektywy – praktyczne działania Policji we współpracy z różnymi podmiotami, praktyczne działania MPiPS w ramach Krajowego Programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17 kwietnia 2012 r. w sprawie specjalizacji w zawodzie pracownik socjalny (Dz. U. z 2012 r., poz. 486), szkolenia, realizacja programu "Dziecko świadek szczególnej troski: „Dziecko w sieci”;
9. blokowania i usuwania stron internetowych przywdzianego w art. 25 dyrektywy – ustawa z dnia z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r., 144, poz. 1204), działania praktyczne Dyżurnetu we współpracy z Policją, dostarczycielami usług internetowych, podmiotów zrzeszonych w INHOPE.

Warszawa, 13 listopada 2013 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE - 920 - 789 - 13/ma/3
DPUE.920.1121.2013 / 10

dot.: RM-10-111-13 z 8.11.2013 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

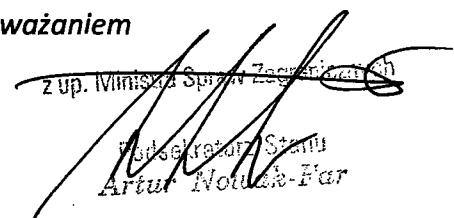
opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożeniem projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

~~z up. Ministra Spraw Zagranicznych~~
Podsekretarz Stanu
Artur Nowak-Far

Do wiadomości:

Pan Marek Biernacki
Minister Sprawiedliwości

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA¹⁾

z dnia

**w sprawie wykazu zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków
zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko
wolności seksualnej, a także ich pojemności i warunków zabezpieczenia**

Na podstawie art. 201 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wykaz i pojemność zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środka zabezpieczającego określonego w art. 95a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.³⁾), stanowiące załącznik do rozporządzenia;
- 2) warunki zabezpieczenia zakładów zamkniętych, o których mowa w pkt 1;

¹⁾ Minister Zdrowia kieruje działem administracji rządowej – zdrowie, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Zdrowia (Dz. U. Nr 216, poz. 1607).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908, z 2013 r. poz. 628 oraz z 2014 r. poz. ...

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, poz. 849, 905 i 1036 oraz z 2014 r. poz. ...

- 3) warunki wystąpienia do sądu z wnioskiem o zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego określonego w art. 95a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o zakładzie zamkniętym, należy przez to rozumieć również oddział w szpitalu psychiatrycznym lub oddział psychiatryczny w szpitalu ogólnym.

§ 3. Zakłady zamknięte, o których mowa w § 1 pkt 1:

- 1) zapewniają stały nadzór nad sprawcami przebywającymi w zakładzie, w szczególności przez obecność personelu medycznego na terenie zakładu w liczbie nie mniejszej niż 1/4 pojemności zakładu;
- 2) posiadają drzwi i okna wyposażone w urządzenia uniemożliwiające sprawcom samowolne opuszczenie zakładu;
- 3) są wyposażone w:
 - a) system telewizji wewnętrznej umożliwiający obserwację drzwi wejściowych, okien zewnętrznych, sal ogólnych, izolatek oraz korytarzy,
 - b) elektroniczny system sygnalizujący niekontrolowane otwarcie drzwi i okien;
- 4) mają bezpośredni dostęp do ogrodzonego terenu rekreacyjnego.

§ 4. 1. Kierownik zakładu zamkniętego, w którym jest wykonywany środek zabezpieczający, określony w art. 95a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, występuje do sądu z wnioskiem o zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego, jeżeli sprawca spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) stosuje się do zaleceń dotyczących terapii farmakologicznej;
- 2) uczestniczy w psychoterapii;
- 3) nie przejawia zachowań zagrażających życiu i zdrowiu innych osób oraz nie niszczy przedmiotów znacznej wartości.

2. We wniosku o zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego należy podać powody uzasadniające konieczność zmiany i dołączyć:

- 1) orzeczenie sądu o zastosowaniu środka zabezpieczającego;
- 2) opinię biegłych o aktualnym stanie zdrowia psychicznego sprawcy i postępach w terapii oraz inne dostępne opinie uzasadniające zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego.

3. W przypadku wystąpienia przez sprawcę lub inną uprawnioną osobę o zmianę sposobu wykonywania środka zabezpieczającego zakład, w którym sprawca przebywa, przesyła do sądu dokumentację, o której mowa w ust. 2 pkt 2, wraz z opinią kierownika tego zakładu.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.⁴⁾

MINISTER ZDROWIA

W porozumieniu:

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

⁴⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie wykazu zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej, a także ich pojemności i warunków zabezpieczenia (Dz. U. Nr. 230, poz. 1520), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 11 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Zdrowia
z dnia ..., (poz. ...)**

**WYKAZ ZAKŁADÓW ZAMKNIĘTYCH PRZEZNACZONYCH DO
WYKONYWANIA ŚRODKA ZABEZPIELAJĄCEGO OKREŚLONEGO W ART. 95a
USTAWY Z DNIA 6 CZERWCA 1997 R. – KODEKS KARNY**

Lp.	Nazwa i adres zakładu psychiatrycznego	Pojemność (liczba łóżek)
1	Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej, ul. Szpitalna 1a, 57-300 Kłodzko	20
2	Szpital dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych, ul. Skaryszewska 7, 83-200 Starogard Gdański	20
3	Samodzielny Publiczny Psychiatryczny Zakład Opieki Zdrowotnej im. dr. Stanisława Deresza, pl. Brodowicza 1,16-070 Choroszcz	10

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia dla Ministra Zdrowia zawartego w art. 201 § 5 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) do określenia wykazu zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej, a także ich pojemności i warunków zabezpieczenia.

Konieczność ponownego wydania przedmiotowego rozporządzenia wynika ze zmiany brzmienia przepisu upoważniającego do jego wydania, która nastąpiła w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Projektowane rozporządzenie zawiera rozwiązania identyczne z rozwiązaniami przyjętymi w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie wykazu zakładów zamkniętych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej, a także ich pojemności i warunków zabezpieczenia (Dz. U. Nr 230, poz. 1520), które utraci moc obowiązującą z chwilą wejścia w życie projektowanego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia i Rządowego Centrum Legislacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Ocena skutków prawnych

Przewidziane w projekcie regulacje są tożsame z postanowieniami dotychczas obowiązującego rozporządzenia. Dlatego też, przyjęcie proponowanych rozwiązań nie spowoduje zmiany sytuacji prawnej (zakresu praw i obowiązków) podmiotów, których rozwiązania te dotyczą.

2. Ocena skutków społecznych

Z uwagi na tożsamość przewidzianych w projekcie regulacji z postanowieniami dotychczas obowiązującego rozporządzenia, projekt nie wiąże się ze skutkami społecznymi.

3. Ocena skutków gospodarczych

Projektowane rozporządzenie nie wywołuje skutków gospodarczych.

4. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżet państwa

Projektowane rozporządzenie nie wywołuje skutków dla budżetu państwa.

5. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania nie będą miały wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

6. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, rynek pracy, sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie wywołuje skutków w sferze konkurencyjności zewnętrznej i wewnętrznej gospodarki, rynku pracy i w zakresie rozwoju regionalnego.

7. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia w ramach konsultacji zostanie przekazany do zaopiniowania: Polskiemu Towarzystwu Psychiatrycznemu, Polskiemu Towarzystwu Psychologicznemu, Związkowi Pracodawców Opieki Psychiatrycznej i Leczenia Uzależnień, Związkowi Województw RP oraz Związkowi Powiatów Polskich.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania

Na podstawie art. 607zm § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765 i 849 oraz z 2014 r. poz. ...

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania (Dz. U. poz. 125), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 11 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)**

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE

POWIADOMIENIE O NARUSZENIU ŚRODKÓW NADZORU ORAZ O INNYCH UZYSKANYCH INFORMACJACH MOGĄCYCH SPOWODOWAĆ PODJĘCIE DALSZEJ DECYZJI

a) Dane osoby podlegającej nadzorowi:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonim (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

b) Informacje o decyzji w sprawie środków nadzoru:

Decyzja została wydana w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Organ, który wydał decyzję:

Oficjalna nazwa:

Adres:

Zaświadczenie wydano w dniu:

Organ, który wydał zaświadczenie:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

c) Informacje o organie właściwym do monitorowania środka lub środków nadzoru:

Oficjalna nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

- d) Naruszenie środków nadzoru oraz inne uzyskane informacje mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji:

Osoba wskazana w lit. a naruszyła następujący środek lub środki nadzoru:

obowiązek, aby dana osoba informowała właściwy organ w państwie wykonania orzeczenia o każdej zmianie miejsca pobytu, w szczególności z uwagi na konieczność doręczania wezwań do stawienia się na przesłuchaniu lub na rozprawie w toku postępowania karnego,

zakaz wstępu do określonych miejscowości, miejsc lub na określone obszary w państwie wydania orzeczenia lub w państwie wykonania orzeczenia,

obowiązek przebywania w określonym miejscu, a w stosowanych przypadkach – w określonym czasie,

obowiązek polegający na ograniczeniu możliwości opuszczania terytorium państwa wykonania orzeczenia,

obowiązek stawiennictwa w określonym czasie przed określonym organem,

obowiązek unikania kontaktu z określonymi osobami w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw,

inne środki (proszę określić):

Opis naruszenia lub naruszeń (miejsce, data i okoliczności naruszenia):

inne informacje mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji

Opis tych informacji:

- e) Dane osoby kontaktowej w przypadku, gdyby były konieczne dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu,
potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Pieczeńc urzędowa (jeżeli dotyczy):

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia dla Ministra Sprawiedliwości zawartego w art. 607zm § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) do określenia wzoru zaświadczenia służącego zawiadomieniu właściwego organu państwa wydania orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania o istotnych okolicznościach związanych z wykonaniem tego orzeczenia w Polsce.

Konieczność ponownego wydania przedmiotowego rozporządzenia wynika ze zmiany brzmienia przepisu upoważniającego do jego wydania, która nastąpiła w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Projektowane rozporządzenie zawiera rozwiązania identyczne z rozwiązaniami przyjętymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania (Dz. U. poz. 125), które utraci moc obowiązującą z chwilą wejścia w życie projektowanego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Ocena skutków prawnych

Przewidziane w projekcie regulacje są tożsame z postanowieniami dotychczas obowiązującego rozporządzenia. Dlatego też, przyjęcie proponowanych rozwiązań nie spowoduje zmiany sytuacji prawnej (zakresu praw i obowiązków) podmiotów, których rozwiązania te dotyczą.

2. Ocena skutków społecznych

Z uwagi na tożsamość przewidzianych w projekcie regulacji z postanowieniami dotychczas obowiązującego rozporządzenia projekt nie wiąże się ze skutkami społecznymi.

3. Ocena skutków gospodarczych

Projektowane rozporządzenie nie wywołuje skutków gospodarczych.

4. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżet państwa

Projektowane rozporządzenie nie wywołuje skutków dla budżetu państwa.

5. Ocena skutków finansowych – wpływ na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania nie będą miały wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

6. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, rynek pracy, sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie wywołuje skutków w sferze konkurencyjności zewnętrznej i wewnętrznej gospodarki, rynku pracy i w zakresie rozwoju regionalnego.

7. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia w ramach konsultacji zostanie przekazany do zaopiniowania: sądom i prokuraturom apelacyjnym, Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Praw Dziecka, Prokuratorowi Generalnemu, Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej oraz Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”.